

[Erik Hansen (Ålborg amt).]

påstand, at det nok skal blive noget, der i et moderne samfund vil være bærende.

Der er faldet nogle bemærkninger om, at vi ikke her i lovforslaget får en lang oprensning af alle de tilfælde, hvor man kunne tænke sig åremålsansættelser. Jeg og mit parti har den ønskuelse, at man nok ved at undgå denne oprensning ligesom gør det hele lidt løsere, således at man ikke behøver at lave en lovændring, hver gang man skal have nogle nye titler, nogle nye stillinger sat ind. Jeg tror nok, at hvis man virkelig fastholder og benytter denne nydannelse med åremålsansættelser, hvor der er mulighed for at benytte den, vil den blive benyttet på mange områder.

Jeg vil også gerne sige, at når man taler om særlige områder, særlig krævende opgaver inden for undervisning, inden for forskning, tekniske områder, og hvor det i øvrigt drejer sig om tidsbegrænsede opgaver, er jeg ganske enig med den socialdemokratiske ordfører, hr. Ivar Nørgaard, der sagde, at man næsten ikke kan finde områder, hvor man i og for sig ikke kan anvende åremålsansættelse.

Når man nu har fastsat 3 år som minimum og 6 år som det maksimale med efterfølgende forlængelse på 3 år, så er vi jo med det samme oppe på i hvert fald de 9 år, og det er et spørgsmål, om man ikke her på lidt længere sigt måske kunne føre princippet videre med ikke for faste rammer.

Nu skal de forskellige ressortministre jo tage stilling, det skal drøftes i lønningsrådet, og jeg tror, det skal drøftes meget energisk; i hvert enkelt tilfælde er jo også organisationsrepræsentanterne til stede og kan give deres besyv med. Men jeg tror, her er et område, hvor man må sige at lønningsministeren og finansministeren, men vel nok først og fremmest lønningsministeren, må skubbe til ressortministrene og sige, at her må man udvise et vist gå-på-mod for at få dette virkelig sat i gang. Jeg tror også, at når man tager nye opgaver op, vil det være lettere for de bevilligende myndigheder at vove at lægge ryg til bevillingen, hvis der bliver tale om åremålsansættelser. Ofte har man bebrejdet den offentlige administration, at man sætter noget i gang, man laver et kontor og giver kontoret nogle opgaver, og som årene går, svinder opgaverne væk, men

kontoret er det svært at få rationaliseret bort igen. Jeg tror, åremålsansættelserne vil gøre det helt anderledes let at slippe af med de kontorer, som ikke har opgaver mere.

Må jeg på mit partis vegne anbefale det foreliggende lovforslag og sige, at vi nok må kigge på det i udvalget. Der er nok et par steder, hvor vi i og for sig kan gøre det lidt bedre — nu er det også et stykke tid siden, vi kiggede på hele tjenestemandreformen — men der ligger ikke i denne min sidste bemærkning nogen kritik af lønningsministeren og hans ministerium; de har tænkt sig grundigt om inden fremsættelsen af dette lovforslag.

Morten Lange: Fra den tid, da man behandlede en tidligere tjenestemandsløvgivning og på anden vis diskuterede, hvem der skulle have æren af at være kongelig udnævnt, findes der den krønike, at de, som fik æren, blev tilsvarende afkortet en smule i deres lønkrav. Det kan naturligvis ikke være rigtigt, men man har altid den mistanke, at de kongelig udnævnte har måttet betale noget for æren.

Denne gang er det anderledes, da er det bagud, man kommer og fastslår, hvem der skal have den kongelige udnævnelse, og der kan altså af den grund ikke bagefter danne sig den slags rygter om, at det har været medvirkende ved fastsættelsen af de enkeltes løn.

Så meget nemmere stod vi, hvis vi var ministeren behjælpelige med hans reduktionsopgave derigennem, at vi førte en yderligere reduktion igennem. Sådan noget som kongelig udnævnelse er naturligvis fastlagt i grundloven, og det skal jeg da ikke sige noget ondt om, men det er dog vistnok at betragte som en udpræget, ja, jeg kan ikke sige oldtidslevning, for i oldtiden havde man ingen konger, men så siger vi en middelalderlevning, og det lyder jo ikke stort bedre. Jeg synes, vi bør gå så langt, som vi overhovedet kan finde ud af at gå, i afskaffelsen af kongelige udnævnelser; de tjener ikke noget som helst fornøftigt formål. Jeg er helt sikker på, at fornøjelsen ved at slå sådan en udnævnelse op hjemme på væggen snarere tyder på, at den pågældende ikke burde have haft udnævnelser, når han i den grad tager hensyn til en autograf.

Samtidig kunne det måske medføre en